

[Himmelstrup.]

om det Samarbejde, der her var blevet indledet, det gjorde ogsaa de forskellige Ordførere for de politiske Partier, baade Ordførere for det socialdemokratiske Parti og ligeledes Ordføreren for Partiet Venstre. Man betragtede det i Virkeligheden som en ganske lille Smule, der var reddet ud af det Sammenbrud af Folkeforbundets økonomiske Aktion i Aarene fra 1926 til 1930, hele denne Aktion, som for den aller væsentligste Dels Vedkommende brød sammen netop i Aaret 1930. Den eneste, som i Virkeligheden var lidt skeptisk over for Oslo-Konventionen her i dette høje Ting, var det ærede Medlem Hr. Drachmann, som paa Det konservative Folkepartis Vegne udtalte Frygt for, at denne Konvention vilde binde vor Handlefrihed. Det ærede Medlem Hr. Drachmann og Det konservative Folkeparti overvandt imidlertid sluttelig de Betæneligheder, de i saa Henseende nærede, og stemte for Konventionens Ratifikation her i Tinget, og det forekommer mig egentlig ogsaa, at den Udvikling, som er foregaaet her i Danmark paa det økonomiske Omraade siden 1930, ikke har givet det ærede Medlem Hr. Drachmann Ret, hvad angaar den Frygt, han nærede for, at Handlefriheden skulde blive begrænset ved denne Konvention.

Det, som var Formaalet med den første Oslo-Konvention, var — saaledes kan man vel udtrykke det — at bremse den opadgaaende Tendens i Toldniveauet. Dette Formaal søgte man ikke realiseret paa den Maade, at man paalagde de deltagende Stater direkte Forpligtelser til ikke at foretage Forhøjelse af deres Toldsatser, Indførelse af Kvota eller valutariske Foranstaltninger af den ene eller den anden Karakter. De Forpligtelser, man paatog sig, var udelukkende med Hensyn til det reelle af rent moralsk Karakter, og saa paatog man sig den Forpligtelse, at man, naar man foretog Ændringer paa dette eller hint Omraade med Hensyn til Toldforanstaltninger, inden for en vis Frist skulde varsle de andre i Konventionen deltagende Stater, som saa havde Adgang til at nedlægge Indsigelse, men man havde ikke den fjerneste Forpligtelse til at følge de Indsigelser, som maatte blive gjort; man maatte i Virkeligheden selv ganske afgøre, om man vilde tage Hensyn til dem eller ikke. Det var altsaa udelukkende en moralsk Forpligtelse, man paatog sig, men Formaalet var altsaa at søge virkeliggjort Principperne i Folkeforbundets økonomiske Aktion, saaledes som det netop staar i Indledning til Oslo-Konventionen, disse Principper, som jo gik

ud paa, at man skulde nedbryde Handelskranker og Toldmure og sænke Toldsatserne rundt omkring.

Nu, da der er gaaet 5—6 Aar, kunde man saa spørge: Hvorledes er det da gaaet med denne Oslo-Konvention og det meget høje Formaal, den satte sig? Og det ligger jo nær for os først og fremmest at spørge: Hvorledes er det gaaet her i Danmark? Jeg tror, man kan sige, at den Frygt, som det ærede Medlem Hr. Drachmann nærede for, at vor Handlefrihed paa Toldpolitikens Omraade skulde blive bundet ved denne Konvention, har Begivenhederne i Virkeligheden gjort ganske til Skamme. Det ærede Medlem Hr. Drachmann har jo endog haft det Held, at han paa denne Toldvej har faaet Følgeskab af den allervæsentligste Del af Repræsentanterne i det danske Folketing, ikke alene det socialdemokratiske Parti, men ogsaa det radikale Parti, i denne Henseende ledet af den højtærede Udenrigsminister, og det til Trods for, at den radikale Ordfører under Sagens Behandling i Folketinget i Januar 1930 i Virkeligheden afsvor at betræde denne Vej sammen med det ærede Medlem Hr. Drachmann.

Det er naturligvis en Udvikling, som ikke er sket som Følge af Oslo-Konventionen, men paa Trods af Oslo-Konventionen, paa Trods af Aanden og Tendensen i denne Konvention, ud fra den Kendsgerning, at de moralske Forpligtelser, som de deltagende Stater paatog sig, har man taget sig forholdsvis let. Det gælder ikke alene, hvad angaar det, som den oprindelige Oslo-Konvention særlig tog Sigte paa, nemlig Toldforanstaltninger, men ogsaa, hvad angaar en hel Del andre Foranstaltninger, der ikke fremmer, men i Virkeligheden hemmer den internationale Vareudveksling og den økonomiske Tilnærmelse mellem Landene.

Tæller jeg de protektionistiske Toldlove op, som er gennemført her i Danmark fra 1930 til 1936, og som Regeringspartierne og med dem den højtærede Udenrigsminister har stemt for, bliver det egentlig ikke saa helt faa; det bliver en 5—6 Stykker, og nogle af dem er endog af meget omfattende Karakter. Jeg nævner Toldloven af 15. Oktober 1932, som var en overmaade protektionistisk Toldlov, som forhøjede Satterne meget stærkt, og som i hvert Fald ikke fremmede den økonomiske Tilnærmelse mellem Staterne. Andre Lande, der deltog i Oslo-Konventionen, har vel ogsaa foretaget saadanne Toldforhøjelser, og vi er altsaa blevet varslet af dem og har været i Stand til at gøre vore Indsigelser. Jeg ved